

Příloha 1

POZOROVÁNÍ č. 2

30. 5. 2013 (7:00 – 7:45)

1) Popis prostředí a skupiny:

- třída školní družiny
- skupina 14 dětí: 10 chlapců, 4 dívky
- věkové rozmezí pozorovaných jedinců: žáci 1. třídy
- početní zastoupení jedinců v pozorované skupině: 3 chlapci

2) Popis aktivity:

- aktivita dětí není nijak řízená, jsou pouze hlídány a napomínány v případě nevhodného chování
- možnost výběru z několika činností: stolní hry/ kreslení/ stolní fotbal/ stavebnice
- aktivity jsou střídány, skupinky dětí se spontánně a neustále proměňují

3) Portréty jednotlivců: (v závorce uveden věk pozorovaného jedince)

- *Jan Pavelka (6):* žák mírnější povahy, neprojevuje se příliš hlasitě, k aktivitám se přidružuje až po vyzvání, vždy postává poblíž a pozoruje, slovní projev nezachycen
- *Michal, Jiří Bazala (7):* žák mírnější povahy, upřednostňuje hru o samotě, vyhledává spíše společnost dívek a v jejich přítomnosti vystupuje jistěji
- *Ondřej Krtička (8):* na první pohled výrazný, ale nikoliv dominantní, účastní se každé chlapecké aktivity, je jedním z hlavních aktérů, nikoliv však organizátorem, situaci slovně příliš nekomentuje, spíše koná

4) Shrnující informace o komunikaci:

- ve skupině dětí jsou jedinci, kteří oslovení křestním jménem výrazně preferují a jen výjimečně upozorní spolužáka či spolužáky větším ekvivalentem (uvedené tvary rodných jmen pak mnohdy pocházejí pouze od jednoho či dvou spolužáků)

- některé děti po celou dobu pozorování nikoho křestním jménem neosloví (ne jen pozorované jedince), upozorňují na sebe pouze obecným zvoláním: „*Holky! Kluci!*“
- mezi chlapci nebyl navázán souvislý dialog, v jejich komunikaci převládá pouhé konstatování a komentování situace, hlasitě vyjadřují své emoce, vzájemně se překřikují, otázky spolužáků mnohdy zůstanou nezodpovězené a nepovšimnuté, nedochází k vzájemnému naslouchání

5) Rekonstrukce úryvků z dialogů a konverzací:

„*Na co to máš, Mišo? Co to jako děláš?*“ (reakce na právě přicházejícího Michala, který si s sebou z domova přinesl svou hračku)

„*Michale, já se dneska těším zase na velkou přestávku.*“ (k snídajícímu Michalovi jeho spolužák)

„*Mišo, Mišo! Jdeš hrát? Zatím si z tehle těch vyber nějakou rybu. Ne, Mišo, to se nejdřív musí...Mišo? Já tady v pondělí nebudu.*“ (navázání kontaktu jedné ze spolužaček, výzva ke společné hře a předávání informací)

„*Michale, ať to nerozbijete! Kluci, počkejte, už to jede, už to jede!*“ (spolužačka reagující na příliš rychlé a zběsilé jednání chlapců při stolní hře)

„*Michale, co máš? Michale, já si budu hrát s tebou.*“ Michal: „*Nic! Nehraju s tebou.*“ (Michal si spolu s dívkami a jedním spolužákem staví ze stavebnice, do skupinky však nechce přibrat další spolužačku)

„*Ondro, můžeš! Ondro, ne! Nemá kolo, Ondro, on nemá jedno kolo!*“ (slovní komentování společné hry – pouštění autíček na dráze)

„*Ondráši, co tady děláš? Hele, to je moje, Ond...!*“ (Ondra bezohledně zasahuje do cizí hry, rozčilení na straně spolužáka, nedořečené oslovení, vztek)

„*Hele, Honzíku, ty to musíš mít stejně vysoký jako Ondra!*“ (Jan přizván do společné hry a seznamován s pravidly)

„*Honzíčku, říkej za mě, říkej za mě!*“ (dívka nestíhá pojmenovávat měnící se barvy na kostce a vyzve si k nápomoci vedle postávajícího Jana)

„*Honzíkuuuu, Honzíkuuuu, jsme tu!*“ (přivolávání Jana)

1) Popis prostředí a skupiny:

- třída školní družiny
- skupina 6 dětí: 4 dívky, 2 chlapci
- věkové rozmezí pozorovaných jedinců: 1. a 2. třída ZŠ
- početní zastoupení jedinců v pozorované skupině: 4 dívky

2) Popis aktivity:

- dívky si samostatně hrají s domem pro panenky, občas jsou přizvány k jiné aktivitě, svou hru přerušují a opět se k ní vrací

3) Portréty jednotlivců: (v závorce uveden věk pozorovaného jedince)

- *Vendula Wondráčková (7), Lucie Hladíková (7), Barbora Ducháčková (7), Lenka Hašplová (8):* dívky byly komunikativní, samostatné, mezi sebou otevřené, tvořily uzavřenou skupinku, vzájemně se dobře znaly, přítomnost výzkumníka přešly bez povšimnutí

4) Shrnující informace o komunikaci:

- dívky se mezi sebou dorozumívaly převážně hovorovou češtinou, v promluvách s chlapci byly zachyceny nespisové tvary: „*Ty blbečku!*“
- přímé oslovení jedince je v menšině, ve skupině se preferují opět větné ekvivalenty: *hej, hele*, používány jsou jednočlenné věty v podobě výzev: „*Podívej! Koukejte! Počkej!*“
- k přímému oslovení pomocí rodného jména dochází pouze v nepřehledných situacích, kdy mluví mnoho dětí zároveň a jedinec si chce být jistý, že vzbudí pozornost nejen u ostatních dětí, ale zejména u pojmenovávané osoby
- během pozorování byla mezi žáky použita i příjmení, a to během pojmenování nepřítomné osoby: „*To je Hoffmanova fotka.*“, nebo: „*Že si včera hrál Bazala s tou puškou?*“

5) Rekonstrukce úryvků z dialogů a konverzací:

„*Dominiku, že si včera hrál Bazala s tou puškou?*“ Dominik: „*Lenko, jak ty to můžeš vědět?*“

„*Mně by se líbilo podepisovat se Lenka Pašťálková. Ty by ses chtěl podepisovat jako dvojka, vid’?*“ (dítě pojmenovává samo sebe s výjimkou příjmení, které si přebírá od spolužáka a nacvičuje svůj nový podpis)

„*Barunka přišla.*“ děti: „*Cože, Bára? My myslely, že Natálie.*“ (obecné zklamání při nahlášení příchozího žáka)

„*Hele, pojd’ sem. Báro, Báro, Bároooo!*“ (oslovení použito teprve po prvotní výzvě, na kterou dívka nereagovala)

„*Barčóóóóó!*“ (dívka odešla během hraní a její kamarádka se po ní takto shání)

„*Jdi z toho pryč. Slez z toho, Báro!*“ (rozhořčený spolužák, kterému se ve hře u stolního fotbalu Barbora plete)

„*Lúco. Tady, Lúco!*“ (upozornění na podávanou pastelku, kterou si Lucie vyžádala)

„*Lucko, ty tady budeš ve čtvrtek a pátek?*“ (spolužák při kreslení navazuje kontakt s Lucií)

„*Nechceš stavět se mnou, Luci? Budu stavět takovej modrej čtverec.*“ (výzva ke hře)

„*No, Vendy!*“ (reakce na neomalené zacházení s hračkou)

„*Tohle to hrála Vendula!*“ (spolužák tímto reaguje na nalezený úlomek z jedné stolní hry)

„*To dělala Hašplová! Já jen malovala, to holky si to vytáhly.*“ (dívka se rozčiluje, když má jít uklízet pastelky)

„*Vendulo, on měl jen čtyři.*“ (Vendula přesunula počet gólů na stolním fotbalu)

„*Vendulko, to říkám tobě. Dneska na hudebce zazpíváme tohle...*“ (dialog dvou dívek)

1) Popis prostředí a skupiny:

- třída školní družiny
- charakteristika skupiny: žáci v rozmezí 6-9let, celkový počet 5 (4 chlapci, 1 dívka)
- pozorování probíhá v brzkých ranních hodinách, atmosféra je uvolněná
- početní zastoupení jedinců v pozorované skupině: 1 chlapec

2) Popis aktivity:

- výtvarná činnost (chlapci utvářejí uzavřenou skupinu a vyrábějí královské koruny, dívka sedí stranou vedle paní vychovatelky a vyrábí karnevalové masky)

3) Portrét jednotlivce: (v závorce uveden věk pozorovaného jedince)

- *Matyáš Škoda (9):* žák působil uzavřeně a nevýrazně, vzhledem k brzké ranní hodině se mohlo jednat o rozespalost
- jeho slovní projev byl velice strohý (nedá se utvořit soubornější charakteristika projevu), pokud komunikoval, pak pomocí jednoduchých vět: „*To by šlo.*“ „*Já nepůjdu.*“, výjimkou nebylo pouhé přitakávání: „*Tak jo.*“ „*Hm.*“ „*No.*“

4) Shrnující informace o komunikaci:

- vzhledem k denní době a nízkému počtu žáků ve třídě probíhala veškerá komunikace uvolněně (žáci se nepřekřikovali, neskákali si do řeči)
- komunikační situace byla pro výzkumníka mnohem přehlednější
- vzhledem k únavě dětí a jejich plné soustředěnosti na výtvarnou činnost však nebylo k záznamu poskytnuto tolik materiálu

5) Rekonstrukce úryvků z dialogů a konverzací:

přímé oslovení pozorovaného jedince:

„Maty, kam jdeš?“ Matyáš: „*Se napít.*“ (zkontaktování odcházejícího kamaráda)

„Hele, Mate, ty už to jako máš?“ (údiv nad Matyášovým dohotoveným výrobkem)

„Matyáš má korunu a vypadá jak král vepřů.“ (posmívání)

oslovování žáka dříve pozorovaného (pozorování č.2 – Michal, Jiří Bazala):

„*Máš to špatně.*“ reakce dítěte sedícího vedle: „*Kdo?*“ odpověď: „*Michal Bazala.*“ dítě sedící vedle se znovu táže: „*Kdo?*“ odpověď: „*Bazala!*“

jméno spolužáka se stává předmětem komunikace: „*Já mu občas říkám Baziku.*“ Reakce jiného spolužáka: „*Nebo bys taky mohl Bazalko.*“

1) Popis prostředí a skupiny:

- třída školní družiny
- charakteristika skupiny: žáci v rozmezí 6-9let, celkový počet: 13 (10 chlapců, 3 dívky)
- početní zastoupení jedinců v pozorované skupině: 1 chlapec

2) Popis aktivity:

- děti jsou vybídnuty k samostatné činnosti a hře
- chlapecká skupina, v rámci níž se vyskytoval i pozorovaný jedinec, se věnuje hře s autodráhou
- později se pozorovaný žák ze skupiny odděluje a s nově příchozím spolužákem hraje stolní fotbálek

3) Portrét jedince: (v závorce uveden věk pozorovaného jedince)

- *Josef Kubeček (9):* všímavý a hravý, ve skupině hlavních aktérů, přesto se nemá tendenci příliš prosazovat, chlapecká skupina si jeho přítomnost vyžaduje
- slovní projev pozorovaného jedince nebyl častý, ale pokud se k něčemu či někomu vyjadřoval, používal hovorové češtiny a delších větných spojení

4) Shrnující informace o komunikaci:

- pro členy chlapecké skupiny je charakteristický neplynulý a neustále narušovaný dialog, nedopověděné věty a nezodpovězené otázky
- příčinou je příliš mnoho rozptylujících podnětů a vzájemná intolerance

5) Rekonstrukce úryvků z dialogů a konverzací:

přímé oslovování pozorovaného jedince:

„*Hele, Pepa* přišel.“ (reakce na právě přicházejícího žáka)

„*Čau, Kubiku.*“ (pozorovaný jedinec je osloven nově příchozím žákem)

„*Pepičku, ty nechceš?*“ (nabízení bonbonu)

„*Hele, Pepo, nebo se dneska učíme?*“ (dohadování nad školním rozvrhem a HV)

„*A kdo je u vás nejlepší v matice? U nás Pepíček.*“ (dohadování se o známkách a premiantech)

oslovování jiných žáků (nezahrnutých do dotazníkového šetření):

„*Čus, Příbo.*“ (oslovení nově příchozího spolužáka, *Michala Příbyla*)

„*Tak to je jasné. Tak to má vyhraný Fíla.*“ (konstatování stavu hry Filipa a Josefa)

Příloha 2

STRUKTUROVANÝ ROZHOVOR č. 1

3. 6. 2013 – ŠIMON PITAŠ (8let)

1) Modelové situace:

- a. **Jak byste oslovil/a Vaše dítě v situaci, kdy ho již potřetí upozornujete na to, že je osm hodin večer a ono stále nemá napsané domácí úkoly. Dítě na Vás nereaguje a dále si hraje.**

„To se stává denně, a to mu říkám Šimone.“

- b. **Jak byste Vaše dítě oslovil/a ve chvíli, kdy si hraje příliš vysoko ve větvích stromů a hrozí, že spadne.**

„No to si raději ani nechci představit. Ale v těchto ohrožujících situacích mu někdy říkám Šimonečku.“

- c. **Jak byste Vaše dítě oslovil/a, kdyby Vám po cestě ze školy natrhalo květinu.**

„Tak to mu říkám miláčku.“

2) **Jak ti doma říkají nejčastěji. Jak tě oslovuje maminka a jak tatínek?**

„Když mě mamka třeba volá na oběd, tak mi říká Šimone. Tatka mi říká Šímo.“

3) **Jakou podobu svého jména máš nejraději ty a proč?**

„Šimonku, protože je to takový dětský.“

4) **Jak bys chtěl, aby tě doma nebo i ve škole oslovovali?**

„Šimonku a Šímo.“

5) **Líbí se ti tvoje jméno a příjmení? Nechtěl bys jiné?**

„Docela se mi líbí.“

6) **Jak se jmenují tví rodiče? Oslovuješ je jménem? Jak říkáš mamince, a jak tatínkovi?**

„Tonda a Jana, říkám jim tatínku a maminko.“

7) **Jak oslovují přátelé Vás? Jak vašeho manžela/ manželku?**

„Mně oslovují normálně Jano, nebo Jani, Janinko mi říkala jenom moje babička. Manžela musím oslovovat Toníku, on Tondo nemá rád.“

8) **Jak se jmenuje tvůj nejlepší kamarád/ kamarádka nebo některý ze spolužáků? Jak mu říkáš? Má nějakou přezdívku?**

„To je Míša.“

9) **Proč ho/ jí oslovuješ tímto tvarem? Odkud tyto podoby jména znáš?**

„Protože je to krátký. Říkali mu tak paní učitelky ve školce.“

1) Modelové situace:

- d. Jak byste oslovil/a Vaše dítě v situaci, kdy ho již potřetí upozorňujete na to, že je osm hodin večer a ono stále nemá napsané domácí úkoly. Dítě na Vás nereaguje a dále si hraje.**

„No tak asi ne jménem, že jo, ale vy ho slyšet chcete. U nás ji prostě, když trochu zlobí, říkáme Adélo, Aduš. Prostě to, co nám jako první přijde ve zlosti na jazyk. Určitě ne Adélko nebo miláčku. Většinou jakkoliv zvýším hlas, tak říkám: Adélo.“

- e. Jak byste Vaše dítě oslovil/a ve chvíli, kdy si hraje příliš vysoko ve větvích stromů a hrozí, že spadne.**

„Určitě bych na ni příliš nekřičela, aby nespadla. Ale tak asi bych na ni zavolala Aduš, v hlavě bych se děsila, co může přijít a navenek bych dělala, jako že v pohodě.“

- f. Jak byste Vaše dítě oslovil/a, kdyby Vám po cestě ze školy natrhalo květinu.**

„Jééé. No, Adelinko.“

2) Jak ti doma říkají nejčastěji. Jak tě oslovuje maminka a jak tatínek?

„Říkají mi asi Áďo. Mamka i tatka stejně.“

3) Jakou podobu svého jména máš nejraději ty a proč?

„Áďo. Jsem na to zvyklá.“

4) Jak bys chtěla, aby tě doma nebo i ve škole oslovovali?

„Já bych chtěla, aby mi říkali Adél.“

5) Líbí se ti tvoje jméno a příjmení?

„Jo, je fajn.“

6) Jak se jmenují tví rodiče? Oslovuješ je jménem? Jak říkáš mamince, a jak tatínkovi?

„Mamka je Iveta Tóthová a tatka Oto Tóth. Říkám jim jenom mami a tati.“

7) Jak oslovují přátelé Vás? Jak vašeho manžela/ manželku?

„Spoustu kamarádů mi říká teta. Ale jinak, klasicky rodným jménem: Iveto, Ivet, Ivčo. Záleží na situaci. Manželovi říkají Oto a Otíku.“

8) Jak se jmenuje tvůj nejlepší kamarád/ kamarádka nebo některý ze spolužáků? Jak mu říkáš? Má nějakou přezdívku?

„Mám spolužačku, se kterou zrovna teďka sedím, to je Bára Fuchsová. My se oslovujeme jenom přezdívkama. Barča chce, abych jí říkala buďto Bohouši nebo

Bohyne. Přišla si s tím sama. Začala se tak ve škole i podepisovat, místo Bára Fuchsová se podepisuje Bohyn Fuchs. Mně říkají Tute nebo mně ještě říkají Tutersteine a Tutiku, podle příjmení. Někdy taky Ad'ouši a Ad'umile, že jsem milá. “

9) Proč ho/ jí oslovuješ tímto tvarem? Odkud tyto podoby jména znáš?

„Protože to tak chtěla. Přišla s tím sama a líbí se jí to. Mně tak říkají, protože tak říkali i bráchovi. “

ANETA A ELIŠKA GULTOVY (sestry, 6 let a 4 roky)

1) Modelové situace:

- g. Jak byste oslovil/a Vaše dítě v situaci, kdy ho již potřetí upozorňujete na to, že je osm hodin večer a ono stále nemá napsané domácí úkoly. Dítě na Vás nereaguje a dále si hraje.**

„No jak bych na tebe volala, Ani. Asi Aneto, vid’? A na Elišku vždycky křiknu Eliáno, vid’? To je náš Elián.“ (Eliška tvrdí, že Elízo, maminka však používání tohoto tvaru nepotvrzuje)

- h. Jak byste Vaše dítě oslovil/a ve chvíli, kdy si hraje příliš vysoko ve větvích stromů a hrozí, že spadne.**

„Tak bych volala asi Áňo, ale hodně mírným tónem, aby se nelekla a nespadla, takže hodně jemně. U Elišky nejspíš Eli.“

- i. Jak byste Vaše dítě oslovil/a, kdyby Vám po cestě ze školy natrhalo květinu.**

„Ty jsi hodná, Anetinko moje milovaná. A Elišce bych řekla asi Eliško.“ (holčička doplňuje, že by jí maminka řekla *Eliánku* a maminka souhlasí)

2) Jak ti doma říkají nejčastěji. Jak tě oslovuje maminka a jak tatínek?

„Anetko, mamka i taťka. Mně říkají Eliško.“

3) Jakou podobu svého jména máš nejraději ty a proč?

„Já Áňo, líbí se mi to. Mně Eliško.“ (maminka zasahuje, jestli to spíše není *Elininko*, holčička tvrdí, že ne)

4) Jak bys chtěla, aby tě doma nebo i ve škole oslovovali?

„Takhle.(Aneta) Taký takhle.(Eliška)“

5) Líbí se ti tvoje jméno a příjmení?

„Líbí. (Aneta) Já bych se chtěla jmenovat jinak, Lucka.(Eliška)“

6) Jak se jmenují tví rodiče? Oslovuješ je jménem? Jak říkáš mamince, a jak tatínkovi?

„Adéla a Martin. Říkáme jim taťko a mami.“

7) Jak oslovují přátelé Vás? Jak vašeho manžela/ manželku?

„U babičky mi říkají Ájo, doma taky vlastně. Taťka mi říká mamko, a taky Ájo. Já manžela oslovuji Marťo nebo taťko a babičky Martine. A nebo přezdívkou, Hovorka, že je hovornej.“

8) Jak se jmenuje tvůj nejlepší kamarád/ kamarádka nebo některý ze spolužáků?

Jak mu říkáš? Má nějakou přezdívku?

„Já mám kamarádku Anetku a říkám jí Áňo (Aneta). Já Denisku, říkám jí Dendo a Denisko. (Eliška)“

9) Proč ho/ jí oslovuješ tímto tvarem? Odkud tyto podoby jména znáš?

-

1) Modelové situace:

- j. Jak byste oslovil/a Vaše dítě v situaci, kdy ho již potřetí upozorňujete na to, že je osm hodin večer a ono stále nemá napsané domácí úkoly. Dítě na Vás nereaguje a dále si hraje.**

„Většinou mu pak musím říkat dvakrát, když ještě neposlechne. Pak už na něj trochu zvýším hlas a pak to děláme tak, že počítám do dvaceti. Nevím, že bych ho nějak oslovovala.“

- k. Jak byste Vaše dítě oslovil/a ve chvíli, kdy si hraje příliš vysoko ve větvích stromů a hrozí, že spadne.**

„To je těžký říkat, když nejsem v tom případě. Ale jednou šel k řece a věděla jsem, že to je hladký a mohl by tam sjet. Přišla jsem, chytla jsem ho za ruku a řekla, že tam nesmí, že by tam mohl spadnout. V tu chvíli jsem ho asi nijak neoslovila.“

- l. Jak byste Vaše dítě oslovil/a, kdyby Vám po cestě ze školy natrhalo květinu.**

„Michalku, ty jsi zlatíčko. Poděkuju a dám mu pusinku.“

2) Jak ti doma říkají nejčastěji. Jak tě oslovuje maminka a jak tatínek?

„Děda mi říká normálně jménem, Michal. Když mě babička nebo děda škádlí, tak mi říkají Michalíček.“

3) Jakou podobu svého jména máš nejraději ty a proč?

„Michal. Protože to Michalíčku je jenom legrace. To vymyslela babička.“

4) Líbí se ti tvoje jméno a příjmení?

„Jo. Je to krátký.“

5) Jak se jmenují tví rodiče? Oslovuješ je jménem? Jak říkáš mamince, a jak tatínkovi?

„Babičku normálně oslovuju babičko a někdy babulinko, když jí zlobím jako já, škádlím. Babička se jinak jmenuje Eliška, ale tak jí neříkám.“

6) Jak oslovují přátelé Vás? Jak vašeho manžela/ manželku?

„Většinou Dano nebo Dani, jinak ne.“

7) Jak se jmenuje tvůj nejlepší kamarád/ kamarádka nebo některý ze spolužáků? Jak mu říkáš? Má nějakou přezdívku?

„Evička Pavelková. Říkám jí Evičko. Evička nemá přezdívku. Paní učitelka někdy splete Michal a Mišo, protože my jsme tam dva Michalové.“

8) Proč ho/ jí oslovuješ tímto tvarem? Odkud tyto podoby jména znáš?

„Evičce se nelíbí, když jí říkám jinak. Evo jí říkají jenom cizí. To první rok jí tak začala říkat paní učitelka a pak ostatní.“

ALEXANDRA KŘOVINOVÁ (7let)

1) Modelové situace:

m. Jak byste oslovil/a Vaše dítě v situaci, kdy ho již potřetí upozorňujete na to, že je osm hodin večer a ono stále nemá napsané domácí úkoly. Dítě na Vás nereaguje a dále si hraje.

„Sašo, to už je u nás takový tvrdší, jinak jí říkám Saši.“

n. Jak byste Vaše dítě oslovil/a ve chvíli, kdy si hraje příliš vysoko ve větvích stromů a hrozí, že spadne.

„Já bych asi zase houkla Sašo, možná Sašeno, že bych houkla tvrdě. Sašeno je pro nás už až takový vulgární, hodně drsný, kdyby třeba někomu ubližovala.“

o. Jak byste Vaše dítě oslovil/a, kdyby Vám po cestě ze školy natrhalo květinu.

„No tak Sašenko jí říkám nebo Sašičku, taky Saši. I když to Saši spíš používáme pořád, když je to takhle výjimečný, tak asi Sašenko.“

2) Jak ti doma říkají nejčastěji. Jak tě oslovuje maminka a jak tatínek?

- dívka se stydí, chvílemi za ni odpovídá maminka, jindy dívka mamince našeptává doplňující informace či celé odpovědi

„Nejčastěji jí teda říkáme Saši, ale tatka jí vlastně někdy říká i Alexandro, protože tím, že i já jsem Saša, tak se to snažil takhle rozlišit, ale nemyslí to hanlivě nebo našťvaně, on jí tak říká v dobrým.“

„Říkáme jí i Ďapinko, to má od té doby, co byla tak malinká. Ale jen já a manžel, prarodiče ne.“ (dívka zmiňuje, že její emailová adresa je tapka@seznam.cz)

3) Jakou podobu svého jména máš nejraději ty a proč?

„Všechny.“

4) Jak bys chtěla, aby tě doma nebo i ve škole oslovovali?

„Mně je to jedno.“

5) Líbí se ti tvoje jméno a příjmení? Nechtěl bys jiné?

- dívka tvrdí, že ne, maminka však podotýká, že zrovna minulý týden povídala, že by se chtěla jmenovat jinak, prý neříkala nic konkrétního, jenom něco jako:

„Já se takhle jmenovat nechci.“

6) Jak se jmenují tví rodiče? Oslovuješ je jménem? Jak říkáš mamince, a jak tatínkovi?

„Alexandra a Milan.“ (dívka našeptává přes maminku)

„Nám říká jen taťko a mami. To spíš babičky oslovuje těma jménama, protože má všechny babičky a dědečky, prababičky a pradědy. Máme ještě takhle velkou rodinu. Mým rodičům a rodičům manžela říká normálně babi a dědo. Ostatním už pak ale říká babička Helenka, babička Maruška. No ale pradědy moc neoslovuje, říká taťkův děda nebo mamčin děda, ten co je v domově důchodců.“

7) Jak oslovují přátelé Vás? Jak vašeho manžela/ manželku?

„Já mu říkám jen Milane, on mě pak Sašo.“

**8) Jak se jmenuje tvůj nejlepší kamarád/ kamarádka nebo některý ze spolužáků?
Jak mu říkáš? Má nějakou přezdívku?**

„Lucka. Říkám jí Lucko. Sedí se mnou ve třídě, dneska mě drkla a mám kvůli ní špatný známky.“

- ptali jsme se, jak Lucii oslovila, když ji drkla, co jí řekla, dívka prý s těmi, kdo jí naštvou, pak už nemluví

„Já jsem si všimla, že pak používá takový to: Luciňáč maciňáč, Denisa penis, takový ty rýmovačky, kterejma si vlastně nadávaj. To říkají i jí, třeba Sašeno mašeno.“

9) Proč ho/ jí oslovuješ tímto tvarem? Odkud tyto podoby jména znáš?

„Protože je to nejlehčí jméno, který se na ní dá vymyslet. Dobře se to říká.“